

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ♣ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

שבת-אמר רבי עקיבא	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	פ.ו.
מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה - שנאמר (שמות יט) היו נכנים לשלשת ימים.														פ.ו.
מנין שמרתיצין את המילה ביום השלישי שחל להיות בשבת - שנאמר (בראשית לד) ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים.														פ.ו.
מנין שקושרין לשון של זהורית בראש שעיר המשתלח שנאמר (ישעיהו א) אם יהיו חטאיכם כשלג ילבינו.														פ.ו.
מנין לסיכה שהיא כשתייה ביום הכפורים - אף על פי שאין ראה לדבר - זכר לדבר, שנאמר (תהלים קט) ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו.														פ.ו.
רישא דלא כרבי אלעזר בן עזריה, סיפא כרבי אלעזר בן עזריה, דאי כרבי אלעזר בן עזריה - טהורה שמענא ליה														פ.ו.
מאן דלא מוקי כתנאי - תנא רישא טהורה - ומוקי לה לכולה כרבי אלעזר בן עזריה ומאן דמוקים כתנאי - רישא כרבנן, וסיפא כרבי אלעזר בן עזריה.														פ.ו.
פולטת שכבת זרע ביום השלישי - טהורה, דברי רבי אלעזר בן עזריה.	תנו רבנן: [רבי אלעזר בן עזריה]													פ.ו.
פעמים שהן ארבע עונות, פעמים שהן חמש עונות, פעמים שהן שש עונות.	רבי ישמעאל:													פ.ו.
לעולם חמש ואם יצאתה מקצת עונה ראשונה - נותנין לה מקצת עונה ששית.	רבי עקיבא:													פ.ו.
בשלמא רבי אלעזר בן עזריה - כרבנן	אמרוה רבנן קמיה דרב פפא, ואמרי לה רב פפא לרבא:													פ.ו.
בחמש עבדי פרישה.	דאמר: [רבנן]													פ.ו.
ורבי ישמעאל כרבי יוסי														פ.ו.
בארבע עבדי פרישה.	דאמר: [רבי יוסי]													פ.ו.
אלא רבי עקיבא, כמאן?														פ.ו.
לעולם כרבי יוסי														פ.ו.
משה בהשכמה עלה, ובהשכמה ירד. בהשכמה עלה - דכתיב (שמות לד) וישכם משה בבקר ויעל אל הר סיני בהשכמה ירד - דכתיב (שמות יט) לך רד ועלית אתה ואהרן עמך. מקיש ירידה לעלייה, מה עלייה - בהשכמה, אף ירידה - בהשכמה.	כדאמר רב אדא בר אהבה:													פ.ו.
למה ליה למימרא להו?														פ.ו.
ישראל קדושים הן ואין משמשין מטותיהן ביום	והא אמר רב הונא:													פ.ו.
אם היה בית אפל - מותר.	הא אמר רבא:													פ.ו.
תלמיד חכם מאפיל בטליתו - ומותר.	ואמר רבא ואיתימא רב פפא:													פ.ו.
והא טבולי יום נינהו	והא אמר רב חנינא אבי בר רבין ורב חנינא בר אבין דאמרי תרווייהו:													פ.ו.
יחבי מרימר וקאמר לה להא שמעתא	[מרימר]													פ.ו.
ניתנה קאמרת, או ראויה קאמרת?	רבינא למרימר:													פ.ו.
ראויה קאמינא.	אמר ליה: [מרימר]													פ.ו.
וליטבלו ביני שימשי, וליקבלו תורה ביני שימשי?														פ.ו.
(ישעיהו מח) לא מראש בסת דברתי.	רבי יצחק:													פ.ו.
וליטבלו בצפרא דשבתא, וליקבלו תורה בצפרא דשבתא														פ.ו.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O-story מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-אמר רבי עקיבא	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שלא יהא הללו הולכין לקבל תורה, והללו הולכין לטבילה.	רבי יצחק:												פז:
זו דברי רבי ישמעאל ורבי עקיבא	רבי חייה ברבי אבא אמר רבי יוחנן:												פז:
שש עונות שלמות בעיני.	אבל חכמים אומרים:												פז:
מחלוקת - שפירשה מן האשה, אבל פירשה מן האיש - טמאה כל זמן שהיא לזה.	רב הסדא:												פז:
(ויקרא טו) וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע - פרט לשכבת זרע שהיא סרוחה.	מתיב רב ששת:												פז:
מאי לאו, שפירשה מן האיש?													פז:
לא, שפירשה מן האשה.													פז:
שכבת זרע של ישראל במעי נכרית מהו? ישראל דדאיגי במצות - חביל גופייהו, נכרים דלא דאיגי במצות - לא, או דילמא: כיון דאכלין שקצים ורמשים - חביל גופייהו?	בעי רב פפא:												פז:
ואם תמצו לומר כיון דאכלין שקצים ורמשים - חביל גופייהו, במעי בהמה מהו? אשה דאית לה פרוזדור - מסרחת, אבל בהמה דלית לה פרוזדור - לא, או דילמא: לא שנא?													פז:
תיקו.													פז:
בששי בחדש ניתנו עשרת הדברות לישראל.	תנו רבנן: [רבנן]												פז:
בשבעה בו.	רבי יוסי:												פז:
דכולי עלמא - בראש חדש אתו למדבר סיני, כתיב הכא (שמות יט) ביום הזה באו מדבר סיני, וכתב התם (שמות יב) החדש הזה לכם ראש חדשים, מה להלן - ראש חדש, אף כאן - ראש חדש.	רבא:												פז:
ודכולי עלמא - בשבת ניתנה תורה לישראל, כתיב הכא (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו, וכתב התם (שמות יג) ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה, מה להלן - בעצומו של יום, אף כאן - בעצומו של יום.													פז:
כי פליגי - בקביעא דירחא													פז:
בחד בשבא איקבע ירחא, ובחד בשבא לא אמר להו ולא מידי - משום חולשא דאורחא, בתרי בשבא אמר להו (שמות יט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, בתלתא אמר להו מצות הגבלה, בארבעה עבוד פרישה.	רבי יוסי סבר:												פז:
בתרי בשבא איקבע ירחא, בתרי בשבא לא אמר להו ולא מידי - משום חולשא דאורחא, בתלתא אמר להו ואתם תהיו לי, בארבעה אמר להו מצות הגבלה, בחמישה עבוד פרישה.	ורבנן סברי:												פז:
(שמות יט) וקדשתם היום ומחר	מיתבי:												פז:
קשיא לרבי יוסי													פז:
יום אחד הוסיף משה מדעתו	אמר לך רבי יוסי:												פז:
שלשה דברים עשה משה מדעתו והסכים הקדוש ברוך הוא עמו: הוסיף יום אחד מדעתו, ופירש מן האשה, ושבר את הלוחות.	דתניא:												פז:
הוסיף יום אחד מדעתו.													פז:
מאי דריש?													פז:
היום ומחר - היום כמחר, מה למחר - לילו עמו, אף היום - לילו עמו. ולילה דהאידנא נפקא ליה. שמע מינה - תרי יומי לבר מהאידנא.													פז:
ומגלן דהסכים הקדוש ברוך הוא על ידו													פז:
דלא שריא שכינא עד צפרא דשבתא.													פז:
ופירש מן האשה.													פז:
מאי דריש?													פז:

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-key:

שבת-אמר רבי עקיבא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
נשא קל וחומר בעצמו, אמר: ומה ישראל שלא דברה שכינה עמהן אלא שעה אחת, וקבע להן זמן, אמרה תורה (שמות יט) והיו נכנים וגו' אל תגשו, אני שכל שעה ושעה שכינה מדברת עמי, ואינו קובע לי זמן - על אחת כמה וכמה												פז.
ומגלן דהסכים הקדוש ברוך הוא על ידו											א	פז.
דכתיב (דברים ה) לך אמר להם שובו לכם לאהליכם וכתוב בתריה ואתה פה עמד עמדי												פז.
(במדבר יב) פה אל פה אדבר בו.	ואית דאמרי:											פז.
שבר את הלוחות.												פז.
מאי דריש?												פז.
אמר: ומה פסח שהוא אחד מתרי"ג מצות, אמרה תורה (שמות יב) וכל בן נכר לא יאכל בו, התורה כולה כאן, וישראל משומדים - על אחת כמה וכמה												פז.
ומגלן דהסכים הקדוש ברוך הוא על ידו												פז.
שנאמר (שמות לד) אשר שברת												פז.
יישר כחך ששברת.	ואמר ריש לקיש:											פז.
(שמות יט) והיו נכנים ליום השלישי	תא שמע:											פז.
קשיא לרבי יוסי												פז.
יום אחד הוסיף משה מדעתו.	הא אמרינן:											פז.
שלישי - שלישי בחדש, ושלישי בשבת	תא שמע:											פז.
קשיא לרבנן												פז.
הא מני - רבי יוסי היא.	אמרי לך רבנן:											פז.
שלישי למאי												פז.
(שמות יט) וישב משה את דברי העם אל ה', וכתוב, ויגד משה את דברי העם אל ה'. מה אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, ומה אמר להם משה לישראל, ומה אמרו ישראל למשה, ומה השיב משה לפני הגבורה? זו מצות הגבלה, דברי רבי יוסי בר יהודה.	לכדתניא: [רבי יוסי בר יהודה]											פז.
בתחילה - פירש עונשה, דכתיב וישב משה - דברים שמשבבין דעתו של אדם, ולבסוף פירש מתן שכרה - דכתיב ויגד משה - דברים שמושכין לבו של אדם כאגדה.	רבי:											פז.
בתחילה פירש מתן שכרה, דכתיב וישב משה - דברים שמשביבין דעתו של אדם, ולבסוף פירש עונשה - דכתיב ויגד משה - דברים שקשין לאדם כגידין.	איכא דאמרי:											פז.
ששי - ששי בחדש, ששי בשבת	תא שמע:											פז.
קשיא לרבנן												פז.
הא נמי רבי יוסי היא.												פז.
ששי למאי?												פז.
לחנייתן.	רבא:											פז.
למסען.	רב אחא בר יעקב:											פז.
וקמזילגי בשבת דמרה, דכתיב, (דברים ה) כאשר צוך ה' אלהיך												פז.
כאשר צוך - במרה.	ואמר רב יהודה אמר רב:											פז.

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story-מעשה O מקרא-key: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ◊ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
שבת-אמר רבי עקיבא		מאן דאמר												
מימרא														
אשבת איפקוד, אתחומין לא איפקוד.		מר סבר: [רבא]		◊	■	■							◊	פז:
אתחומין נמי איפקוד.		ומר סבר: [רב אחא בר יעקב]		◊	■	■							◊	פז:
ניסן שבו יצאו ישראל ממצרים בארבעה עשר שחטו פסחיהם, ובחמישה עשר יצאו, ולערב לקו בכורות.		תא שמע:										◊		פז:
לערב, סלקא דעתך?												◊		פז:
אלא: מבערב לקו בכורות.												◊		פז:
ואותו היום חמישי בשבת היה.												◊		פז:
מדחמיסר בניסן חמשה בשבת - ריש ירחא דאייר שבתא, וריש ירחא דסיון - חד בשבת												◊		פז:
קשיא לרבנן												◊		פז:
אייר דההיא שתא - עבורי עברוה.		אמרי לך רבנן:										!	◊	פז:
תא שמע דלא עברוה:												◊		פז:
ניסן שבו יצאו ישראל ממצרים בארבעה עשר שחטו פסחיהם, בחמשה עשר יצאו, ולערב לקו בכורות.		[ת"ש]										◊		פז:
לערב סלקא דעתך?												◊		פז:
אלא אימא: מבערב לקו בכורות.												◊		פז:
ואותו היום חמישי בשבת היה, השלים ניסן, ואירע אייר להיות בשבת. חסר אייר, ואירע סיון להיות באחד בשבת												◊		פז:
קשיא לרבנן												◊		פז:
הא מני רבי יוסי היא.												!	◊	פז:
(שמות זז) ויסעו מאלים ויבאו כל עדת בני ישראל וגו' בחמשה עשר יום לחדש השני ואותו היום שבת היה, דכתיב (שמות זז) ובקר וראיתם את כבוד ה' וכתיב (שמות זז) ששת ימים תלקטוהו.		רב פפא: תא שמע:										◊		פז:
ומדחמיסר באייר שבתא - ריש ירחא דסיון חד בשבת												◊		פז:
קשיא לרבנן												◊		פז:
אייר דההיא שתא עבורי עברוה.		אמרי לך רבנן:										!	◊	פז:
(שמות מ) ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן		רב חביבי מחזנאה לרב אשי: תא שמע:										◊		פז:
אותו יום נטל עשר עטרות ראשון למעשה בראשית, ראשון לנשיאים, ראשון לכהונה, ראשון לעבודה, ראשון לירידת האש, ראשון לאכילת קדשים, ראשון לשכון שכינה, ראשון לברך את ישראל, ראשון לאיסור הבמות, ראשון לחדשים.		תנא:										◊		פז:
ומדריש ירחא דניסן דהאי שתא חד בשבת - דאשתקד ברביעי בשבת												◊		פז:
אין בין עצרת לעצרת, ואין בין ראש השנה לראש השנה אלא ארבעה ימים בלבד, ואם היתה שנה מעוברת - חמשה.		דתניא, אחרים:										◊		פז:
הוה ליה ריש ירחא דאייר - מעלי שבתא, וריש ירחא דסיון - שבתא												◊		פז:
קשיא בין לרבי יוסי בין לרבנן												◊		פז:
לרבי יוסי - שבעה חסרין עבוד, לרבנן - שמונה חסרין עבוד.												!	◊	פז:
ניסן שבו יצאו ישראל ממצרים בארבעה עשר שחטו פסחיהן, בחמשה עשר יצאו, ואותו היום ערב שבת היה.		תא שמע, דתניא בסדר עולם:										◊		פז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

שבת-אמר רבי עקיבא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	פ.ה.
ומדריש ירחא דניסן ערב שבת ריש ירחא דאייר חד בשבא, וסיון בתרי בשבא													פ.ה.
קשיא לרבי יוסי:													פ.ה.
הא מני - רבנן היא.	אמר לך רבי יוסי:												פ.ה.
בשני עלה משה וירד, בשלישי עלה וירד, ברביעי ירד ושוב לא עלה.	תא שמע, רבי יוסי:												פ.ה.
ומאחר שלא עלה מהיכן ירד?													פ.ה.
אלא: ברביעי עלה וירד													פ.ה.
בחמישי בנה מזבח והקריב עליו קרבן, בששי לא היה לו פנאי.													פ.ה.
מאי לאו - משום תורה?													פ.ה.
לא, משום טורח שבת.													פ.ה.
בריך רחמנא דיהב אוריין תליתאי לעם תליתאי, על ידי תליתאי, ביום תליתאי, בירחא תליתאי	דרש ההוא גלילאה עליה דרב חסדא:												פ.ה.
כמאן - כרבנן.													פ.ה.
(שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר, אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכפה הקדוש ברוך הוא עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם.	[רב אבדימי בר חמא בר חסא]												פ.ה.
מכאן מודעא רבה לאורייתא.	רב אחא בר יעקב:												פ.ה.
אף על פי כן, הדור קבלוה בימי אשורוש. דכתיב (אסתר ט) קימו וקבלו היהודים, קיימו מה שקיבלו כבר.	רבא:												פ.ה.
מאי דכתיב (תהלים עו) משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה אם יראה למה שקטה, ואם שקטה למה יראה? אלא: בתחילה - יראה, ולבסוף - שקטה.	חזקיה:												פ.ה.
ולמה יראה													פ.ה.
כדריש לקיש													פ.ה.
מאי דכתיב (בראשית א) ויהי ערב ויהי בקר יום הששי, ה"א יתירה למה לי? - מלמד שהתנה הקדוש ברוך הוא עם מעשה בראשית, ואמר להם: אם ישראל מקבלים התורה - אתם מתקיימין, ואם לאו - אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו.	דאמר ריש לקיש:												פ.ה.
בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע, באו ששים ריבוא של מלאכי השרת, לכל אחד ואחד מישראל קשרו לו שני כתררים, אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע. וכיון שחטאו ישראל, ירדו מאה ועשרים ריבוא מלאכי חבלה, ופירקום. שנאמר (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב.	דרש רבי סימאי:												פ.ה.
בחורב טענו, בחורב פרקו.	רבי חמא ברבי חנינא:												פ.ה.
בחורב טענו - כדאמרן													פ.ה.
בחורב פרקו - דכתיב ויתנצלו בני ישראל וגו'.													פ.ה.
וכולן זכה משה ונטלן, דסמיך ליה ומשה יקח את האהל.	רבי יוחנן:												פ.ה.
עתיד הקדוש ברוך הוא להחזיר לנו, שנאמר (ישעיהו לה) ופדויהו ה' ישכון ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם - שמהה שמעולם על ראשם.	ריש לקיש:												פ.ה.
בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן: מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בול? דכתיב (תהלים קג) ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו, ברישא עשי, והדר לשמע.	רבי אלעזר:												פ.ה.
מאי דכתיב (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער וגו' למה נמשלו ישראל לתפוח - לומר להן: כך תפוח זה פריו קודם לעליו, אף ישראל - הקדימו נעשה לנשמע.	רבי חמא ברבי חנינא:												פ.ה.
ההוא מינא דחזייה לרבא דקא מעיין בשמעתא, ויתבה אצבעתא ידידה תותי כרעא, וקא מייץ בהו, וקא מבצען אצבעתיה דמא,													פ.ה.

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
שבת-אמר רבי עקיבא		מאן דאמר														
מימרא																
אמר ליה: עמא פוזא דקדמיתו פומיכו לאודניכו, אכתי בפחזותייכו קיימיתו ברישא איבעיא לכו למשמע, אי מציתו - קבליתו, ואי לא - לא קבליתו.																פה:
אמר ליה: אנן דסגינן בשלימותא - כתיב בן (משלי יא) תמת ישרים תנחם הנך אינשי דסגן בעלילותא - כתיב בהו (משלי יא) וסלף בוגדים ישדם.		[רבא]														פה:
מאי דכתיב (שיר השירים ד) לבבתי אחוטי כלה לבבתי באחת מעיניך, בתחילה - באחת מעיניך לכשתעשי - בשתי עיניך.		רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:														פח:
עלובה כלה מזנה בתוך חופתה.		עולא:														פה:
מאי קרא - עד שהמלך במסכו נרדי וגו' (שיר השירים א).		רב מרי ברה דבת שמואל:														פה:
ועדיין חביבותא היא גבן, דכתיב נתן ולא כתב הסריח.		רב:														פה:
עלובין ואינן עולבין, שומעין חרפתן ואינן משיבין, עושין מאהבה ושמהין ביסורין - עליהן הכתוב אומר (שופטים ה) ואהבו כצאת השמש בגברתו.		תנו רבנן:														פה:
מאי דכתיב (תהלים סח) ה' יתן אמר המבשרות צבא רב - כל דיבור ודיבור שיצא מפי הגבורה נחלק לשבעים לשונות.		רבי יוחנן:														פה:
(ירמיהו כג) וכפטיש יפצץ סלע מה פטיש זה נחלק לכמה ניצוצות - אף כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא נחלק לשבעים לשונות.		תני דבי רבי ישמעאל:														פה:
מאי דכתיב (משלי ח) שמעו כי נגידים אדבר למה נמשלו דברי תורה כנגיד - לומר לך: מה נגיד זה יש בו להמית ולהחיות - אף דברי תורה יש בהם להמית ולהחיות.		רב חננאל בר פפא:														פה:
למיימינים בה - סמא דחיי, למשמאילים בה - סמא דמותא.		היינו דאמר רבא:														פה:
דבר אחר נגידים - כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא קושרים לו שני כתרים.																פה:
מאי דכתיב (שיר השירים א) צרור המור דודי לי בין שדי ילין - אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, אף על פי שמיצר ומימר לי דודי - בין שדי ילין.		רבי יהושע בן לוי:														פה:
אשכל הכפר דודי לי בכרמי עין גדי (שיר השירים א) - מי שהכל שלו מכפר לי על עון גדי שכרמתי לי.																פה:
מאי משמע דהאי כרמי לישנא דמכניש הוא?																פה:
כסא של כובס שכורמים עליו את הכלים.		מר זוטרא בריה דרב נחמן: כדתנן:														פה:
מאי דכתיב (שיר השירים ה) לחיו כערוגת הבשם - כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא נתמלא כל העולם כולו בשמים. וכיון שמדיבור ראשון נתמלא, - דיבור שני להיכן הלך? - הוציא הקדוש ברוך הוא הרוח מאוצרותיו, והיה מעביר ראשון ראשון, שנאמר (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים נטפות מור עבר, אל תקרי שושנים אלא שושנים.		ואמר רבי יהושע בן לוי:														פה:
כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא יצתה נשמתן של ישראל, שנאמר (שיר השירים ה) נפשי יצאה בדבורי. ומאחר שמדיבור ראשון יצתה נשמתן, דיבור שני היאך קיבלו? - הוריד טל שעתיד להחיות בו מתים, והחיה אותם. שנאמר (תהלים סח) גשם נדבות תניף אלהים נחלתך ונלאה אתה כוננתה.		ואמר רבי יהושע בן לוי:														פה:
כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא חזרו ישראל לאחוריהן שנים עשר מיל, והיו מלאכי השרת מזדיין אותן, שנאמר (תהלים סח) מלאכי צבאות ידון ידון אל תיקרי ידון אל ידון.		ואמר רבי יהושע בן לוי:														פה:
בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מה לילוד אשה בינינו?		ואמר רבי יהושע בן לוי:														פה:
אמר להן: לקבל תורה בא.																פה:
אמרו לפניו: חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים																פה:
אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: החזיר להן תשובה																פה:
אמר לפניו: רבונו של עולם, מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם.																פה:
אמר לו: אחוז בכסא כבודי, וחזור להן תשובה, שנאמר (איוב כו) מאחז פני כסא פרשז עליו עננו.																פה:
מלמד שפירש שדי מזיו שכינתו ועננו עליו.		ואמר רבי נחום:														פה:

<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>										מקרא-key:
שבת-אמר רבי עקיבא												
מימרא												
מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר לפניו: רבונו של עולם, תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה - (שמות כ) אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמר להן: למצרים ירדתם, לפרעה השתעבדתם, תורה למה תהא לכם?												פח: ☐
שוב מה כתיב בה - לא יהיה לך אלהים אחרים, בין הגויים אתם שרויין שעובדין עבודה זרה?												פח: ☐
שוב מה כתיב בה - זכור את יום השבת לקדשו כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות?												פט. ☐
שוב מה כתיב בה - לא תשא, משא ומתן יש ביניכם?												פט. ☐
שוב מה כתיב בה - כבד את אביך ואת אמך אב ואם יש לכם?												פט. ☐
שוב מה כתיב בה לא תרצח לא תנאף לא תגנב, קנאה יש ביניכם, יצר הרע יש ביניכם?												פט. ☐
מיד הודו לו להקדוש ברוך הוא, שנאמר (תהלים ח) ה' אדנינו מה אדיר שמך וגו' ואילו תנה הודך על השמים - לא כתיב.												פט. ☐
מיד כל אחד ואחד נעשה לו אוהב, ומסר לו דבר, שנאמר (תהלים סח) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם, בכשר שקראוך אדם לקחת מתנות.												פט. ☐
אף מלאך המות מסר לו דבר, שנאמר (במדבר יז) ויתן את הקטרת ויכפר על העם ואומר ויעמד בין המתים ובין החיים וגו', אי לאו דאמר ליה - מי הוה ידע?												פט. ☐
בשעה שירד משה מלפני הקדוש ברוך הוא, בא שטן ואמר לפניו: רבונו של עולם, תורה היכן היא?	ואמר רבי יהושע בן לוי:											פט. ☐
אמר לו: נתתה לארץ.												פט. ☐
הלך אצל ארין, אמר לה: תורה היכן היא?												פט. ☐
אמרה לו: איוב כח) אלהים הבין דרכה וגו'.												פט. ☐
הלך אצל ים ואמר לו: אין עמדי.												פט. ☐
הלך אצל תהום, אמר לו: אין בי, שנאמר: (איוב כח) תהום אמר לא בי היא וים אמר אין עמדי, אבדון ומות אמרו באזנינו שמענו שמעה.												פט. ☐
חזר ואמר לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, חיפשתי בכל הארץ ולא מצאתיה.												פט. ☐
אמר לו: לך אצל בן עמרם.												פט. ☐
הלך אצל משה, אמר לו: תורה שנתן לך הקדוש ברוך הוא היכן היא?												פט. ☐
אמר לו: וכי מה אני שנתן לי הקדוש ברוך הוא תורה?												פט. ☐
אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: משה, בדאי אתה?												פט. ☐
אמר לפניו: רבונו של עולם, חמודה גנוזה יש לך שאתה משתעשע בה בכל יום. אני אחזיק טובה לעצמי?												פט. ☐
אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: הואיל ומיעטת עצמך - תקרא על שמך, שנאמר (מלאכי ג) זכרו תורת משה עבדי וגו'.												פט. ☐
בשעה שעלה משה למרום מצאו להקדוש ברוך הוא שהיה קושר כתרים לאותיות.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											פט. ☐
אמר לו: משה, אין שלום בעירך?												פט. ☐
אמר לפניו: כלום יש עבד שנותן שלום לרבו?												פט. ☐
אמר לו: היה לך לעזרני.												פט. ☐
מיד אמר לו: (במדבר יד) ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת.												פט. ☐
מאי דכתיב (שמות לב) וירא העם כי בשש משה, אל תקרי בושש אלא באו שש.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											פט. ☐
בשעה שעלה משה למרום אמר להן לישראל: לטוף ארבעים יום, בתחלת שש, אני בא.												פט. ☐

<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p> <p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p> <p>מקרא-key:</p> <th colspan="10"></th>															
שבת-אמר רבי עקיבא															
מימרא		מאן דאמר													
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
לסוף ארבעים יום בא שטן ועירבב את העולם, אמר להן: משה רבכם היכן הוא?												○	◇	פט.	
אמרו לו: עלה למרום.												○	■	פט.	
אמר להן: באו שש ולא השגיתו עליו. מת - ולא השגיתו עליו. הראה להן דמות מטתו.												○	■	פט.	
והיינו דקאמרי ליה לאהרן (שמות לב) כי זה משה האיש וגו'.												○	■	פט.	
מי שמיע לך מאי הר סיני?	אמר ליה ההוא מרבנן לרב כהנא:												^	◇	פט.
הר שנעשו בו נסים לישראל.	אמר ליה: [רב כהנא]												!	◇	פט.
הר ניסאי מיבעי ליה													⚡		פט.
אלא: הר שנעשה סימן טוב לישראל.													!	◇	פט.
הר סימנאי מיבעי ליה													⚡		פט.
מאי הר סיני - הר שירדה שנהא לאמות העולם עליו.	אמר ליה: [רב כהנא] מאי טעמא לא שכיחת קמיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע, דמעייני באגדתא דרב חסדא ורבה בריה דרב הונא דאמרי תרווייהו:												!	◇	פט.
חמשה שמות יש לו: מדבר צין - שנצטוו ישראל עליו, מדבר קדש - שנתקדשו ישראל עליו, מדבר קדמות - שנתנה קדומה עליו, מדבר פארן - שפרו ורבו עליה ישראל, מדבר סיני - שירדה שנהא לאמות העולם עליו, ומה שמו - חורב שמו.	והיינו דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:												■	◇	פט.
ופליגא דרבי אבהו													■		פט.
הר סיני שמו, ולמה נקרא הר חורב - שירדה חורבה לאמות העולם עליו.	דאמר רבי אבהו:												■		פט.
מנין שקושרין לשון של זהורית וכו'.													■	<	פט.
כשנים? כשני מיבעי ליה													⚡		פט.
אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: אם יהיו חטאיכם כשנים הללו שסדורות ובאות מששת ימי בראשית ועד עכשיו - כשלג ילבינו.	רבי יצחק:												!	◇	פט.
מאי דתיב (ישעיהו א) לכו נא ונכחה יאמר ה'. לכו נא, בואו נא מיבעי ליה יאמר ה' - אמר ה' מיבעי ליה	דרש רבא:												■	◇	פט.
לעתיד לבא יאמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: לכו נא אצל אבותיכם ויוכיחו אתכם.													○	◇	פט.
ויאמרו לפניו: רבונו של עולם, אצל מי נלך? אצל אברהם שאמרת לו (בראשית טו) ידע תדע - ולא בקש רחמים עלינו, אצל יצחק שבירך את עשו (בראשית כז) והיה כאשר תריד - ולא בקש רחמים עלינו, אצל יעקב שאמרת לו (בראשית מו) אנכי ארד עמך מצרימה ולא בקש רחמים עלינו, אצל מי נלך? עכשיו יאמר ה'.													○	◇	פט.
אמר להן הקדוש ברוך הוא: הואיל ותליחם עצמכם בי - אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו.													○	◇	פט.
מאי דתיב (ישעיהו סג) כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:												■	◇	פט.
לעתיד לבא יאמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם: בניך חטאו לי.													○	◇	פט.
אמר לפניו: רבונו של עולם - ימחו על קדושת שמך.													○	■	פט.
אמר: אימר ליה ליעקב דהוה ליה צער גידול בנים, אפשר דבעי רחמי עלייהו.													○	■	פט.

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story מעשה-O </p>		<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>															
<p> מקרא-key: שבת-אמר רבי עקיבא מימרא </p>		<p>מאן דאמר</p>	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
אמר ליה: בניך חטאו. - אמר לפניו: רבונו של עולם, ימחו על קדושת שמך.																	פט:
אמר: לא בסבי טעמא, ולא בדרדקי עצה. אמר לו ליצחק: בניך חטאו לי.																	פט:
אמר לפניו: רבונו של עולם, בני ולא בניך? בשעה שהקדימו לפניך נעשה לנשמע, קראת להם (שמות ד) בני בכורי, עכשיו בני ולא בניך? ועוד, כמה חטאו? כמה שנותיו של אדם - שבעים שנה. דל עשרין דלא ענשת עלייהו - פשו להו חמשין. דל עשרין וחמשה דלילותא - פשו להו עשרין וחמשה. דל תרתי סרי ופלגא, דצלווי ומיכל דבית הכסא - פשו להו תרתי סרי ופלגא. אם אתה סובל את כולם - מוטב, ואם לאו - פלגא עלי ופלגא עליך. ואם תמצא לומר כולם עלי - הא קריבית נפשי קמך.																	פט:
פתחו ואמרו: אתה אבינו.																	פט:
אמר להם יצחק: עד שאתם מקלסין לי - קלסו להקדוש ברוך הוא, ומחוי להו יצחק הקדוש ברוך הוא בעינייהו.																	פט:
מיד נשאו עיניהם למרום ואמרים (ישעיהו סג) אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך.																	פט:
ראוי היה יעקב אבינו לירד למצרים בשלשלאות של ברזל, אלא שזכותו גרמה לו דכתיב (הושע יא) בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה ואהיה להם כמרימי על על לחיהם ואט אליו אוכיל.		רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:															פט:
המוציא עצים - כדי לבשל ביצה קלה																	מ
תבלין - כדי לתבל ביצה קלה, ומצטרפין זה עם זה.																	פט:
קליפי אגוזין, קליפי רמונים, איסטוס ופואה - כדי לצבוע בהן בגד קטן, פי סבכה.																	פט:
מי רגלים, נתר, ובורית, קמוליא, ואשלג - כדי לכבס בגד קטן, פי סבכה.		[ת"ק]															פט:
כדי להעביר את הכתם.		רבי יהודה:															פט:
תנינא חדא זימנא:																	ג
קנה - כדי לעשות קולמוס, אם היה עב או מרוסס - כדי לבשל ביצה קלה שבביצים, טרופה ונתונה באילפס		[תנינא]															פט:
מהו דתימא: התם הוא - דלא חזי למידי, אבל עצים דחזו לככא דאקלידא - אפילו כל שהוא, קא משמע לן.																	פט:
תבלין כדי לתבל ביצה קלה.																	<
תבלין שנים ושלושה שמות ממין אחד, או משלושה מינין - אסורין, ומצטרפין זה עם זה.		ורמינהו:															פט:
במיני מתיקה שנו, הואיל וראויין למתק קדירה.		ואמר חזקיה:															ז
טעמא דחזו למתק את הקדירה - הא לאו הכי לא																	ז
הכא נמי חזו למתק.																	ז
קליפי אגוזין וקליפי רמונים, סטיס ופואה - כדי לצבוע בגד קטן.																	<
המוציא סמנים שרויין - כדי לצבוע בהן דוגמא לאירא		ורמינהו:															ז
לפי שאין אדם טורח לשרות סמנים לצבוע בהן דוגמא לאירא.		רב נחמן אמר רבה בר אבוה:															ז
מי רגלים																	<
מי רגלים בן ארבעים יום.		תנא:															ז
נתר.																	<
נתר אלכסנדרית, ולא נתר אנפנטרין.		תנא:															ז

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof												א	
שבת-אמר רבי עקיבא		מאן דאמר	כ	י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
מימרא	בורית.											■	<
	זה חול.	רב יהודה:										■	
	הבורית והחול	והתניא:										◊	
	אלא, מאי בורית - כבריתא.											■	
	הוסיפו עליהן החלביצין, והלעינון, והבורית, והאהל.	מיתבי:										◊	
	ואי סלקא דעתך כבריתא, כבריתא מי איתא בשביעית?											◊	
	זה הכלל: כל שיש לו עיקר - יש לו שביעית, ושאין לו עיקר - אין לו שביעית	והתניא:										◊	
	אלא, מאי בורית - אהלא.											■	
	והבורית ואהלא	והתניא:										◊	
	תרי גווני אהלא.											◊	
	קימליא.											■	<
	שלוף דוץ.	רב יהודה:										◊	
	אשג.											■	<
	שאילתינהו לכל נחותי ימא, ואמרו לי: שונאנה שמיה, ומשתכח בנוקבא דמרגינתא, ומפקי ליה ברמצא דפרזלא.	שמואל:										■	
	פלפלת כל שהוא ועטרן כל שהוא.											■	מ
	מיני בשמים ומיני מתכות - כל שהן.											■	מ
	מאבני המזבח ומעפר המזבח, מקק ספרים ומקק מטפחותיהם - כל שהוא, שמצניעין אותן לגונן.											■	
	אף המוציא משמשי עבודה זרה - כל שהוא, שנאמר (דברים יג) ולא ידבק בידך מאומה מן החרם.	רבי יהודה:										■	
	פלפלת כל שהוא											■	ג
	למאי חזיא - לריח הפה.											◊	
	עטרן כל שהוא.											■	<
	למאי חזיא - לצילחתא.											◊	
	מיני בשמים כל שהן.											■	<
	המוציא ריח רע - כל שהוא. שמן טוב - כל שהוא.	תנו רבנן:										◊	
	ארגמן - כל שהוא, ובתולת הורד אחת.											■	
	מיני מתכות כל שהן.											■	<
	למאי חזו?											◊	
	שכן ראוי לעשות ממנה דרבין קטן.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:										■	!
	האומר הרי עלי ברזל, אחרים אומרים: לא יפחות מאמה על אמה.	תנו רבנן:										■	◊

שבת-אמר רבי עקיבא	Talmud Navigator																		
	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
	מימרא	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ							
למאי חזיא?											ג	ז							
לכלייא עורב.	רב יוסף:																		ז
לא יפחות מכלייא עורב.	ואיכא דאמר, אחרים:																		■
וכמה?																			^
אמה על אמה.	רב יוסף:																		!
נחשת - לא יפחות ממעה כסף.	[ת"ר]																		■
לא יפחות מצינורא קטנה של נחשת.	תניא, רבי אליעזר:																		■
למאי חזיא?																			ג
שמחטטין בה את הפתילות, ומקנחין הנרות.	אביי:																		!
מקק ספרים ומקק מטפחת.																			■
מקק דסיפרי, תכך דשיראי, ואילא דעינבי, ופה דתאני, והוה דרימוני - כולהו סכנתא.	רבי יהודה:																		■
ההוא תלמידא דהוה יתיב קמיה דרבי יוחנן, הוה קאכיל תאיני, אמר ליה: רבי, קוצין יש בתאנים?																			○
אמר ליה: קטליה פה לדין.	[רבי יוחנן]																		○
המוציא קופת הרוכלין, אף על פי שיש בה מינין הרבה - אינו חייב אלא חטאת אחת.																			■
זרעוני גינה - פחות מכגורגרת.																			■
חמשה	רבי יהודה בן בתירה:																		■
זרע קישואין - שנים, זרע דילועין - שנים, זרע פול המצרי - שנים																			■
חגב חי טהור. - כל שהוא, מת - כגורגרת.																			■
צפורת כרמים, בין חיה בין בתה - כל שהוא, שמצניעין אותה לרפואה.																			■
אף המוציא חגב חי טמא - כל שהוא, שמצניעין אותו לקטן לשחוק בו.	רבי יהודה:																		■
זבל וחול הזק כדי לזבל קלה של כרוב, דברי רבי עקיבא	ורמינהי: [רבי עקיבא]																		■
כדי לזבל כרישא	הכמים:																		■
הא - דזריע, הא - דלא זריע, לפי שאין אדם טורח להוציא נימה אחת לזריעה.	רב פפא:																		!
זרע קישואין.																			■
המוציא גרעינין, אם לנטיעה - שתים, אם לאכילה - כמלא פי חזיר, וכמה מלא פי חזיר - אחת.	תנו רבנן:																		■
אם להסיק - כדי לבשל ביצה קלה																			■
אם להשבון - שתים.	[ת"ק]																		■
חמש.	אחרים:																		■
המוציא שני נימין מונב הסוס ומזבן הפרה - חייב, שמצניעין אותו לנישבין.	תנו רבנן:																		■

<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ ראיה-proof </p>		<p> ■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		מקרא- <u>key</u> :											
שבת-אמר רבי עקיבא	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מקשה של חזיר - אחת, צורי דקל - שתים, תורי דקל - אחת.														◇	צ:
ציפורת כרמים, בין היה בין מתה - כל שהיא.														■	צ:
מאי ציפורת כרמים?														^	צ:
פליא ביארי.	רב:													!	צ:
ומשתכח בדיקלא דחד נבארא, ועבדי לה לחוכמא, אכיל ליה לפלגא דימיניה, ופלגא דשמאליה רמי לה בגובתא דנחשא, וחתים לה בשיתין גושפנקי, ותלי לה באיברא דשמאלא. וסימניך (קהלת י) לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו. וחכים כמה דבעי, וגמר כמה דבעי, ואכיל ליה לאידך פלגא, דאי לא - מיעקר תלמודו.	אביי:													■	צ:
אף המוציא כל.	[רבי יהודה]													■	צ:
ותנא קמא סבר לא, מאי טעמא - דילמא אכיל ליה.	[ת"ק]													◇	צ:
אי הכי, טהור נמי														ז	צ:
דהא רב כהנא הוה קאים קמיה דרב, והוה קמעבר שושיבא אפומיה	[רב כהנא]													■	צ:
אמר ליה: שקליה, דלא לימרו מיכל קאכיל ליה, וקעבר משום (ויקרא יא) בל תשקצו את נפשתיכם	[רב]													■	צ:
אלא, דילמא מיית ואכיל ליה.	[ת"ק]													◇	צ:
אי מיית - קטן מיספד ספיד ליה.	ורבי יהודה:													■	צ:
הדרן עלך אמר רבי עקיבא														◇	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-kev:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ♣ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

שבת-המצניע	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	צ
המצניע לזרע ולדוגמא ולרפואה והוציא בשבת - חייב בכל שהוא, וכל אדם אין חייב עליו אלא כשיעורו.													■	צ
חזר והכניסו - אינו חייב אלא כשיעורו.													■	צ
למה ליה למיתני המצניע? ליתני המוציא לזרע ולדוגמא ולרפואה חייב בכל שהוא													♣	צ
הכא במאי עסקינן - כגון שהצניעו, ושכח למה הצניעו, והשתא קא מפיק ליה סתמא, מהו דתימא: בטולי בטלה מחשבתו - קא משמע לן: כל העושה - על דעת ראשונה הוא עושה.	אביי:												♣	צ
מחייב היה רבי מאיר אף במוציא חטה אחת לזריעה.	רב יהודה אמר שמואל:												■	צ
פשיטא, כל שהוא תנן													♣	צ
מהו דתימא: כל שהוא - לאפוקי מגרוגרת, ולעולם עד דאיכא כזית - קא משמע לן.													!	צ
אלא מעתה, הישב להוציא כל ביתו - הכי נמי דלא מיחייב עד דמפיק לכוליה?	מתקיף לה רב יצחק בריה דרב יהודה:												♣	צ
התם - בטלה דעתו אצל כל אדם.													!	צ
וכל אדם אין חייבין עליו אלא כשיעורו.													■	צ
מתניתין דלא כרבי שמעון בן אלעזר.													♣	צ
כל שאינו כשר להצניע, ואין מצניעין כמוהו, והוכשר לזה והצניעו, ובא אחר והוציא - נתחייב זה במחשבתו של זה.	דתניא, כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר:												■	צ
הוציא כגרוגרת לאכילה, ונמלך עליה לזריעה, אי נמי, לזריעה ונמלך עליה לאכילה - חייב.	רבא אמר רב נחמן:												■	צ
פשיטא, זיל הכא - איכא שיעורא, וזיל הכא - איכא שיעורא													♣	צ
מהו דתימא: בעינן עקירה והנחה בחדא מחשבה, והא ליכא - קא משמע לן.													!	צ
הוציא חצי גרוגרת לזריעה, ותפחה, ונמלך עליה לאכילה מהו? אם תמצי לומר: התם הוא דמיחייב - דזיל הכא איכא שיעורא, וזיל הכא איכא שיעורא הכא, כיון דבעידנא דאפקה לא הוה ביה שיעור אכילה - לא מיחייב או דילמא: כיון דאילו אישתיק ולא חשיב עליה - מיחייב אמחשבה דזריעה, השתא נמי מיחייב.	בעי רבא:												♣	צ
ואם תמצי לומר: כיון דאילו אישתיק ולא חשיב עליה מיחייב אמחשבה דזריעה, השתא נמי מיחייב - הוציא כגרוגרת לאכילה וצמקה, ונמלך עליה לזריעה מהו? הכא ודאי כי אישתיק אמחשבה קמייתא - לא מיחייב, או דילמא: בתר השתא אזלינן, ומיחייב?													♣	צ
ואם תמצי לומר: בתר השתא אזלינן, ומיחייב - הוציא כגרוגרת לאכילה, וצמקה וחזרה ותפחה, מהו? יש דיחוי לענין שבת, או אין דיחוי לענין שבת?													♣	צ
תיקו.													■	צ
זרק כזית תרומה לבית טמא מהו?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:												♣	צ
למאי?													♣	צ
אי לענין שבת													!	צ
כגרוגרת בעינן													♣	צ
אי לענין טומאה													!	צ
כביצה אוכלין בעינן													♣	צ
לעולם לענין שבת, וכגון דאיכא פחות - מכביצה אוכלין, והאי משלימו לביצה.													!	צ
מאי, מדצטרף לענין טומאה - מיחייב נמי לענין שבת, או דילמא: כל לענין שבת - כגרוגרת בעינן?													♣	צ
תניתיה	אמר ליה: [רב נחמן]												♣	צ

<p>מימרא-statement ■</p> <p>קושיא-challenge ♪</p> <p>שאלה-question ^</p> <p>תירוץ-answer !</p> <p>ראיה-proof ■</p>		<p>חולקים-disputants ♦</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊</p> <p>מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment <</p> <p>מעשה-story O</p>		<p>מקרא-key:</p>		
מאן דאמר	שבת-המצניע	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ				
מימרא	שבת-המצניע					
[תנן] אבא שאול:	שתי הלחם ולחם הפנים שיעורן כגרוגרת.			◊		צא
	ואמאי? לימא: מדלענין יוצא בכזית, לענין שבת נמי בכזית.			◊		צא
	הכי השתא התם - מדאפקיה חוץ לחומת העזרה איפסיל ליה ביוצא, אשבת לא מיחייב עד דמפיק ליה לרשות הרבים. הכא - שבת וטמאה בהדי הדדי קאתיין.			!		צא
	חזר והכניסו אינו חייב אלא כשיעורו.			◊		צא
	פשיטא			◊		צא
אביי:	הכא במאי עסקינן - כגון שזרקו לאוצר ומקומו ניכר. מהו דתימא: כיון דמקומו ניכר - במילתיה קמייתא קאי, קא משמע לן: מדזרקה לאוצר - בטולי בטליה.			!		צא
	המוציא אוכלין ונתנן על האסקופה, בין שחזר והוציאן, בין שהוציאן אחר - פטור, מפני שלא עשה מלאכתו בבת אחת.			■		צא
	קופה שהיא מלאה פירות ונתנה על אסקופה החיצונה, אף על פי שרוב פירות מבחון - פטור, עד שיוציא את כל הקופה.			■		צא
	האי אסקופה מאי?			^		צא
	אילימא אסקופה רשות הרבים			!		צא
	פטור? הא קא מפיק מרשות היחיד לרשות הרבים			◊		צא
	אלא: אסקופה רשות היחיד			!		צא
	בין שחזר והוציאן בין שהוציאן אחר פטור? הא קא מפיק מרשות היחיד לרשות הרבים			◊		צא
	אלא: אסקופה כרמלית. והא קא משמע לן: טעמא - דנח בכרמלית, הא לא נח בכרמלית - מיחייב.			!		צא
	מתניתין דלא כבן עזאי			■		צא
דנביא: [ת"ק]	המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו - חייב			■		צא
בן עזאי:	פטור.			■		צא
	קופה שהיא מלאה כו'.			■		צא
חזקיה:	לא שנו אלא בקופה מליאה קישואין ודלועין, אבל מליאה חרדל - חייב.			■		צא
אלמא קסבר: [חזקיה]	אגד כלי לא שמיא אגד.			■		צא
רבי יוחנן:	אפילו מליאה חרדל פטור.			■		צא
אלמא קסבר: [רבי יוחנן]	אגד כלי שמיא אגד.			■		צא
רבי זירא:	מתניתין דלא כחזקיה דיקא, ודלא כרבי יוחנן דיקא.			◊		צא
	כחזקיה לא דיקא - דקתני עד שיוציא את כל הקופה טעמא - דכל הקופה, הא כל הפירות - פטור, אלמא קסבר: אגד כלי שמיא אגד.			■		צא
	כרבי יוחנן לא דיקא, דקתני: אף על פי שרוב פירות בחוץ, טעמא - דרוב פירות, הא כל פירות אף על גב דאגידא קופה מגואי - חייב, אלמא קסבר: אגד כלי לא שמיא אגד.			■		צא
	ואלא קשיא			◊		צא
	חזקיה מתרץ לטעמיה, ורבי יוחנן מתרץ לטעמיה.			!		צא
חזקיה מתרץ לטעמיה:	עד שיוציא את כל הקופה, במה דברים אמורים - בקופה מליאה קישואין ודלועין, אבל מליאה חרדל - נעשה כמי שהוציא את כל הקופה, וחייב.			■		צא
רבי יוחנן מתרץ לטעמיה:	אף על פי שרוב פירות בחוץ, ולא רוב פירות בלבד אלא אפילו כל פירות - פטור, עד שיוציא את כל הקופה.			■		צא

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p> <p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>		<p>מימרא-statement- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראיה-proof-</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>											
שבת-המצניע	מימרא	מאן דאמר													
המוציא קופת הרוכלין ונתנה על אסקופה התיצונה, אף על פי שרוב מינין בחוץ - פטור, עד שיוציא את כל הקופה	מיתבי:							◊	◊						צא:
קא סלקא דעתך בצררי, קשיא לחזקיה								◊							צא:
הכא במאי עסקינן - באורנס.	אמר לך חזקיה:							!							צא:
הגונב כיס בשבת - חייב, שכבר נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור שבת. היה מגרר ויוצא - פטור, שהרי איסור גניבה ואיסור שבת באין כאחד.	מתבי רב ביבי בר אבוי:												◊		צא:
ואי סלקא דעתך אגד כלי שמיה אגד - קדים ליה איסור גניבה לאיסור שבת													◊		צא:
אי דאפקיה דרך פיו - הכי נמי, הכא במאי עסקינן דאפקיה דרך שוליו.													!		צא:
והאיכא מקום חלמה, דאי בעי מפקע ליה ושקיל													◊		צא:
בנסכא.													!		צב:
וכיון דאיכא שנצין, מפיק ליה עד פומיה, ושרי ושקיל ושנצין אגדי מגואן													◊		צב:
דליכא שנצין.													!		צב:
ואיבעית אימא: דאית ליה, ומכרכי עלויה.													!		צב:
לא שנו אלא בקופה מלאה קישואין ודלועין, אבל מלאה חרדל - חייב.	וכן אמר רבא:												◊	◊	צב:
אגד כלי לא שמיה אגד.	אלמא קסבר: [רבא]														צב:
אפילו מלאה חרדל - פטור.	אבוי:												◊	◊	צב:
אגד כלי שמיה אגד.	אלמא קסבר: [אבוי]														צב:
קם אבוי בשיטתיה דרבא, קם רבא בשיטתיה דאבוי															צב:
ורמי דאבוי דאבוי ורמי דרבא אדרבא.													◊		צב:
המוציא פירות לרשות הרבים, אבוי אמר: ביד - חייב, בכלי - פטור.	דאיתמר: [אבוי]												◊	◊	צב:
ביד - פטור, בכלי - חייב	רבא:												◊	◊	צב:
איפוך: ביד חייב.													!		צב:
פשט בעל הבית את ידו לחוץ, ונטל העני מתוכה או שנתן לתוכה והכניס - שניהו פטורין	והתנן:													◊	צב:
התם למעלה משלשה, הכא - למטה משלשה.													!		צב:
המוציא בין בימינו בין בשמאלו, בתוך חיקו או על כתפיו - חייב, שכן משא בני קהת.															צב:
כלאחר ידו, כרגלו, בפיו, ובמרפקו, באזנו, ובשערו, ובפונדתו ופיה למטה, בין פונדתו לחלוקו, ובשפת חלוקו, במגעלו, בסנדלו - פטור, שלא הוציא כדרך המוציאין.															צב:
המוציא משאוי למעלה מעשרה טפחים - חייב, שכן משא בני קהת.	רבי אלעזר:													◊	צב:
ומשא בני קהת מנלן														^	צב:
דכתיב: (במדבר ג) על המשכן ועל המזבח סביב, מקיש מזבח למשכן מה משכן עשר אמות - אף מזבח עשר אמות.														!	צב:
ומשכן גופיה מנלן?														^	צב:
דכתיב (שמות כו) עשר אמות ארך הקרש וכתוב (שמות מ) ויפרש את האהל על המשכן.														!	צב:

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story O key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>												
שבת-המצניע	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
	משה רבינו פרשו, מכאן אתה למד: גובהן של לויים עשר אמות.	ואמר רב:	■										◊	צב.
	דכל טונא דמידלי במוטות - תילתא מלעיל, ותרי תילתי מלתחת	וגמירי:	■										◊	צב.
	אישתכח דהוה מידלי טובא.												!	צב.
	ואיבעית אימא - מארון.												!	צב.
	ארון תשעה, וכפורת טפח - הרי כאן עשרה.	דאמר מר:											!	צב.
	דכל טונא דמידלי במוטות - תילתא מלעיל ותרי תילתי מלרע	וגמירי:											!	צב.
	אישתכח דמלמעלה מעשרה הוה קאי.												!	צב.
	ולגימר ממשה?												⚡	צב.
	דילמא משה שאני												!	צב.
	אין השכינה שורה אלא על חכם גבור ועשיר ובעל קומה.	דאמר מר:											!	צב.
	המוציא משאוי בשבת על ראשו - חייב חטאת, שכן אנשי הוצל עושין כן.	רב משום רבי חייא:											■	צב.
	ואנשי הוצל רובא דעלמא?												⚡	צב.
	אחד מבני הוצל שהוציא משוי על ראשו בשבת - חייב, שכן בני עירו עושין כן.	אלא, אי איתמר הכי איתמר: אמר רב משום רבי חייא:											■	צב.
	ותיבטל דעתו אצל כל אדם												⚡	צב.
	המוציא משוי על ראשו - פטור, ואם תימצא לומר: אנשי הוצל עושין כן - בטלה דעתן אצל כל אדם.	אלא, אי איתמר הכי איתמר:											■	צב.
	המתכוין להוציא לפניו, ובא לו לאחריו - פטור. לאחריו ובא לו לפניו - חייב.												■	צב: מ
	האשה החוגרת בסינר, בין מלפניה ובין מלאחריה - חייבת, שכן ראוי להיות חוזר.	באמת אמרו:											■	צב:
	אף מקבלי פתקין.	רבי יהודה:											■	צב:
	מאי שנא לפניו ובא לו לאחריו דפטור - דלא אתעביד מחשבתו, לאחריו ובא לו לפניו - נמי, הא לא אתעביד מחשבתו												⚡	צב: ג
	תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.	רבי אלעזר:											!	צב:
	ומאי קושיא? דילמא: לפניו ובא לו לאחריו היינו טעמא דפטור - דנתכוון לשמירה מעולה ועלתה בידו שמירה פחותה לאחריו ובא לו לפניו, היינו טעמא דחייב - דנתכוון לשמירה פחותה ועלתה בידו שמירה מעולה.	רבא:											!	צב:
	אלא מאי קושיא - דיוקא דמתניתין קשיא												⚡	צב:
	המתכוין להוציא לפניו ובא לו לאחריו פטור	[תנן]											⚡	צב:
	הא לאחריו ובא לו לאחריו - חייב.												⚡	צב:
	לאחריו ובא לו לפניו - הוא דחייב	אימא סיפא:											⚡	צב:
	הא לאחריו ובא לו לאחריו - פטור.												⚡	צב:
	תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.	רבי אלעזר:											!	צב:

<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story : מקרא-key </p>														
שבת-המצניע	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי קושיא? דילמא לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא לאחריו ובא לו לאחריו - דחייב דאיתעבידא מחשבתו. אלא אפילו לאחריו ובא לו לפניו איצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: הואיל ולא איתעביד מחשבתו - לא ליחייב, קא משמע לן: דנתכוון לשמירה פחותה ועלתה בידו שמירה מעולה - דחייב.	רב אשי:											◇	!	צב:
ולאחריו ובא לו לאחריו - תנאי היא.													◇	צב:
המוציא מעות בפונדתו ופיה למעלה - חייב	דתניא:												■	צב:
פיה למטה, רבי יהודה מחייב	[רבי יהודה]												◆	צב:
פוטרין.	חכמים:												◆	צב:
אי אתם מודים בלאחריו ובא לו לאחריו שהוא חייב?	אמר להן רבי יהודה:												⚡	צב:
ואי אתה מודה כלאחר ידו ורגלו שהוא פטור?	ואמרו לו: [חכמים]												⚡	צב:
אני אמרתי דבר אחד, והן אמרו דבר אחד. אני לא מצאתי תשובה לדבריהם, והן לא מצאו תשובה לדברי.	רבי יהודה:												■	צב:
מדקאמר להו אי אתם מודין - לאו מכלל דפטרי רבנן?													◇	צב:
ולישעמין, דקאמרי ליה אי אתה מודה מכלל דמחייב רבי יהודה?													⚡	צב:
לאחר ידו ורגלו - דברי הכל פטור	והתניא: [דברי הכל]												⚡	צב:
אלא: לאחריו ובא לו לאחריו - דברי הכל חייב. לאחר ידו ורגלו - דברי הכל פטור, כי פליגי - בפונדתו ופיה למטה.													◇	צב:
מדמי ליה לאחריו ובא לו לאחריו	מר: [רבי יהודה]												◆	צב:
מדמי ליה לאחר ידו ורגלו.	ומר: [חכמים]												◆	צב:
באמת אמרו האשה כו'.													■	צב:
כל באמת - הלכה היא.	תנא:												◇	צב:
אומר אף מקבלי פתקין.	רבי יהודה												■	צב:
שכן בלברי מלכות עושין כן.	תנא:												◇	צב:
המוציא ככר לרשות הרבים - חייב, הוציא והושיט שנים - פטורין.													■	צב:
לא יכול אחד להוציא והוציאו שנים - חייבין	[ת"ק]												◆	צב:
פוטרי.	רבי שמעון:												◆	צב:
זה יכול וזה יכול - רבי מאיר מחייב	רב יהודה אמר רב, ואמרי לה אמר אביי, ואמרי לה במתניתא תנא: [רבי מאיר]												◆	צב:
פוטרים.	רבי יהודה ורבי שמעון:												◆	צב:
זה אינו יכול וזה אינו יכול - רבי יהודה ורבי מאיר מחייבים	[רבי יהודה ורבי מאיר]												◆	צב:
פוטרי.	רבי שמעון:												◆	צב:
זה יכול וזה אינו יכול - דברי הכל חייב.	[דברי הכל]												◇	צב:
המוציא ככר לרשות הרבים - חייב	תנאי נמי הכי:												■	צב:

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key		■ מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
שבת-המצניע		מאן דאמר													
מימרא															
הוציאו שנים - רבי מאיר מחייב		[רבי מאיר]										♦	■	◊	צב:
אם לא יכול אחד להוציאו והוציאו שנים - חייבין, ואם לאו - פטורים		רבי יהודה:										♦	■	◊	צב:
ורבי שמעון פטר.		רבי שמעון:										♦	■	◊	צב:
מנא הני מילי												^			צב:
(ויקרא ד) בעשתה העושה את כולה, ולא העושה את מקצתה. כיצד: שנים שהיו אווזין במלגז ולוגזין, בכרכר ושובטין, בקולמוס וכותבין, בקנה והוציאו לרשות הרבים, יכול יהו חייבין - תלמוד לומר בעשתה - העושה את כולה ולא העושה מקצתה.		דתנו רבנן:										■	!	◊	צב: